

- Πώς καταγράφει σε μια σελίδα του ημερολογίου της η μητέρα της Άννας τις σκέψεις και τα συναισθήματά της για τον καβγά με την κόρη της; (Α. Φρανκ, [“Από το ημερολόγιο της Άννας Φρανκ”](#)).

.....

Σάββατο 7 Νοεμβρίου 1942

Αγαπητό ημερολόγιο,

Σήμερα ήταν μία ημέρα σαν όλες τις άλλες. Μία ρουτίνα που έχει να αλλάξει εγώ και πολύ καιρό. Όλη μέρα κλεισμένοι σε τέσσερεις τοίχους που κάθε φορά φαίνονται όλο και πιο στενοί.

Τα κορίτσια πάλι μάλωναν χθες. Έπρεπε κι εγώ να μπω στην μέση, κάπως να τις χωρίσω. Άκουσα φωνές και πλησίασα. Η Άννα φταίει πάλι.

Πήρε το βιβλίο της Μαργκότ, λες και δεν έχει δικό της. Όλο ενοχλεί την αδερφή της. Δεν αντέχεται αυτό το κορίτσι. Έτσι, αποφάσισα να παρέμβω:

- Η Μαργκότ είχε και διάβαζε αυτό το βιβλίο, πρέπει λοιπόν να της το δώσεις.

Τότε μπήκε στην μέση κι ο Πιμ.

- Θα ήθελα να δω τι θα έκανες αν η Μαργκότ άρχιζε να ξεφυλλίζει ένα από τα δικά σου βιβλία!

Η Άννα μόνο που δεν έκλαψε. Από πάντα τόσο ευαίσθητη ήταν. Απορώ σε ποιόν έμοιασε. Ενώ η Μαργκότ, τόσο ήσυχο και καλό παιδί, ποτέ δεν προκαλεί φασαρίες. Θέλω να δω πότε θα ωριμάσει η Άννα και θα σταματήσει να φέρεται σαν μικρό παιδί.

Δεν φτάνει που βρισκόμαστε στην κατάσταση αυτή, που πρέπει να κρυβόμαστε ώστε να μην μας βρουν και μας σκοτώσουν, αλλά έχουμε και την Άννα που μας κάνει την ζωή ακόμα πιο δύσκολη. Όλο παραπονιέται. Ευτυχώς κάποιους μέρες είναι κλεισμένη στο κρησφύγετό της. Έτσι μπορούμε

να ησυχάσουμε κι εμείς. Μακάρι όλο αυτό να τελειώσει σύντομα.

Θα τα πούμε σύντομα,
Έντιθ

..... Αντωνιάδου Γεωργία, Β1

Σάββατο, 7 Νοεμβρίου 1942

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Σήμερα η Άννα με την Μαργκότ μάλωσαν. Εγώ βλέποντας τι έγινε, πήρα το μέρος της Μαργκότ. Ο Πιμ, πάλι, δε κατάλαβα γιατί δε ρώτησε τι έγινε, προτού αρχίσει να κατηγορεί την Άννα. Η Άννα φάνηκε τρομερά θυμωμένη. Δεν ήξερα τι να κάνω. Την είδα πάλι να κάθεται να γράφει σε εκείνο το τετράδιο. Απορώ αλήθεια τι μπορεί να σκέφτεται. Κάποιες φορές με εκπλήσσει η συμπεριφορά της, κάνει λες και ζηλεύει την Μαργκότ. Εμένα πάλι μου φέρεται λες και δεν με αγαπάει. Με πληγώνει όταν δείχνει την προτίμησή της στον πατέρα της. Εγώ δηλαδή, γιατί να έρχομαι παντού και πάντα δεύτερη; Παραδέχομαι ότι όντως κάποιες φορές δείχνω την προτίμηση μου στην Μαργκότ, αλλά δε μου αρέσει η συμπεριφορά της Άννας. Κάποιες φορές σκέφτομαι ότι πρέπει επιτέλους να ανοίξω αυτό το τετράδιο και να δω τι γράφει. Ίσως έτσι μάθω τα συναισθήματα της Άννας. Από την άλλη,

άμα το ανοίξω και πληγωθώ; Ελπίζω απλά να γράφει για την κλεισούρα και τον πόλεμο, αλλά ποτέ δε ξέρεις. Όταν μάθω θα σε ενημερώσω και εσένα.

Αυτά για σήμερα. Θα σου ξαναγράψω αύριο.

.....Γκουτζίκα Φανή, B2

Σάββατο, 7 Νοεμβρίου 1942

Αγαπητό ημερολόγιο,

Χθες το βράδυ δεν έγραψα, καθώς ήμουν τρομερά εκνευρισμένη και ταραγμένη εξαιτίας μιας λογομαχίας ανάμεσα στην Άννα και τη Μαργκότ. Η Μαργκότ διάβαζε ήσυχα ένα βιβλίο και κάποια στιγμή σηκώθηκε και έφυγε, ζητώντας να μην πειράξει κανείς το βιβλίο της. Αμέσως μόλις βγήκε από το δωμάτιο, η Άννα σηκώθηκε από εκεί που καθόταν, πήρε το βιβλίο και άρχισε να το διαβάζει. Έπειτα, όταν η Μαργκότ επέστρεψε στο δωμάτιο, την είδε και ζήτησε να το πάρει πίσω, αυτή όμως αρνήθηκε να το δώσει. Καθώς είδα πως η Μαργκότ είχε θυμώσει, είπα στην Άννα να δώσει το βιβλίο πίσω στην αδερφή της, αφού εκείνη το διάβαζε πρώτη. Εκείνη την ώρα μπήκε στο δωμάτιο ο Πιμ, ο οποίος χωρίς να ρωτήσει τι είχε συμβεί, ξέσπασε πάνω στην Άννα, βάζοντάς της τις φωνές. Τότε εκείνη έφυγε από το δωμάτιο αφήνοντας το βιβλίο.

Αν και ξέρω πως η Άννα είχε άδικο σε αυτήν την περίπτωση, θεωρώ την αντίδραση του Πιμ λανθασμένη και υπερβολική. Θα έπρεπε τουλάχιστον, πριν φωνάξει να ρωτήσει τι είχε συμβεί. Καταλαβαίνω πως είναι δύσκολο για όλους μας να μένουμε όλη μέρα και κάθε μέρα μέσα σε αυτό το σπίτι με μοναδική συντροφιά ο ένας τον άλλον, πόσο μάλλον για την Άννα και τη Μαργκότ, οι οποίες είναι παιδιά. Τώρα τελευταία όμως, η συμπεριφορά της Άννας έχει ξεπεράσει κάθε όριο. Αναγκάζομαι κι εγώ λοιπόν, να την βάζω στην θέση της, παίρνοντας πάντα το μέρος της Μαργκότ και αντιμετωπίζοντάς την με σκληρότητα. Από την μία, ξέρω πως κάτι πρέπει να γίνει ώστε να συμπεριφέρεται με πιο όμορφο τρόπο, νιώθω όμως από την άλλη και τύψεις. Στο κάτω κάτω είναι και οι δύο παιδιά μου. Μήπως θα έπρεπε απλώς να της μιλήσω με ευγενικό τρόπο για αυτό που συμβαίνει; Ωστόσο, κι αυτή με αντιμετωπίζει με μεγάλη ψυχρότητα, σαν να είμαι ξένη.

Δεν ξέρω ποια θα ήταν η ιδανική αντιμετώπιση. Αν γίνω πιο ελαστική, φοβάμαι ότι θα το εκμεταλλευτεί. Μάλλον, αρχικά θα κάνω μια συζήτηση μαζί της και βλέπουμε τι θα γίνει. Ελπίζω να αλλάξει η κατάσταση, ώστε να ζήσουμε όλοι μαζί αρμονικά.

.....Ζαρωτιάδου Ελίνα, B2

Σάββατο 7 Νοεμβρίου 1942

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Σήμερα ήμουν πάρα πολύ νευριασμένη με τις δύο μου κόρες και κυρίως με την Άννα. Κάθονταν και μάλωναν αρκετή ώρα για ένα βιβλίο. Η Μαργκότ διάβαζε αυτό το βιβλίο, το άφησε στο τραπέζι και πήγε για λίγο στο δωμάτιο της με σκοπό να συνεχίσει το βιβλίο της λίγο αργότερα. Πού να φανταζόταν και αυτή ότι η αδερφή της, η Άννα θα πήγαινε γρήγορα στο σαλόνι, όπου και είχε αφήσει το βιβλίο, θα το έπαιρνε και θα άρχιζε να το διαβάζει. Λίγη ώρα μετά η Μαργκότ επέστρεψε και ήθελε να τελειώσει το βιβλίο της. Όταν όμως πήγε στο σαλόνι για να το πάρει, αντίκρισε την αδερφή της να το διαβάζει. Άκουσα τις φωνές τους και

αμέσως έτρεξα να δω τι γίνεται. Μου εξήγησαν τα κορίτσια τι έγινε και μόλις άκουσα και τις δύο πλευρές πήρα το μέρος της Μαργκोट διότι είχε δίκιο. Η Άννα όμως θύμωσε πάρα πολύ που υποστήριξα την αδερφή της και όχι αυτή και πήγε και κλείστηκε γρήγορα στο δωμάτιο της.

Λίγο αργότερα πήγα και εγώ στο δωμάτιο της για να δω αν είναι καλά, είχαν περάσει ώρες χωρίς να μας μιλήσει η Άννα κάτι που δεν το συνηθίζει. Μόλις μπήκα μέσα, την είδα να κοιμάται. Έτσι εξηγείται το ότι δεν ήρθε καθόλου να μας μιλήσει. Καθώς πήγαινα να της κλείσω το φως και να την σκεπάσω, βρήκα πάνω στο κομοδίνο της ένα ημερολόγιο. Δεν είχα ιδέα ότι κρατούσε και αυτή ημερολόγιο, τι μπορεί να γράφει άραγε; Μου κίνησε πολύ την περιέργεια και είπα να διαβάσω έστω μια σελίδα να δω τι γράφει. Σκέφτηκα να διαβάσω για το τι είχε γράψει σήμερα. Έτσι λοιπόν το άνοιξα. Αρχικά ξεκίνησε να γράφει για τον καβγά με την αδερφή της, μετά συνέχισε λέγοντας ότι εγώ πήρα το μέρος της Μαργκोट, όπως κάνω πάντοτε και ότι πάντα αδικώ την Άννα και ότι την αγαπώ λιγότερο από την αδερφή της. Παρακάτω έγραφε ότι δεν την αγαπώ καθόλου και αν τύχει καμία φορά και την φροντίσω, μπορεί να το κάνω μόνο και μόνο επειδή είναι κόρη μου και όχι επειδή την αγαπώ και την νοιάζομαι. Κατά βάθος ήξερα ότι είχε δίκιο και ότι τις περισσότερες φορές της φέρομαι πολύ σκληρά χωρίς κάποιον λόγο. Βέβαια για να λέμε και την αλήθεια, η Άννα δεν είναι και κανένα εύκολο παιδί, το αντίθετο θα έλεγα. Άλλωστε η Άννα πάντα έδειχνε μια μεγάλη προτίμηση στον πατέρα της. Σε αυτό όμως μπορεί να φταίω και εγώ, γιατί αν ένιωθε ότι εγώ δεν την αγαπώ, τότε φυσικό είναι να προτιμάει τον πατέρα της από εμένα. Μήπως πολλές φορές είμαι πολύ σκληρή μαζί της; Μάλλον έχει δίκιο. Όμως και εγώ πρέπει κάτι να κάνω για αυτό. Να της δείξω ότι την αγαπώ. Αύριο που θα ξυπνήσει λέω να της φτιάξω πρωινό για να χαρεί.

..... Καμπακουλάκη Αντιγόνη, Β1

Σάββατο, 7 Νοεμβρίου 1942

Η σημερινή ημέρα είναι μελαγχολική και άδεια, όπως και το χθεσινό βράδυ. Η Μαργκोट και η Άννα κάθονται σιωπηλές, χωρίς να λένε ούτε κουβέντα μεταξύ τους, αλλά ούτε και με κανέναν άλλο. Η Άννα, όμως, δεν φαίνεται να είναι θυμωμένη με την αδελφή της, ούτε ενοχλημένη, αλλά μάλλον λυπημένη και απογοητευμένη μαζί μου.

Όλα ξεκίνησαν χθες το βράδυ, όταν άκουσα φωνές από ένα από τα δωμάτια. Μπήκα μέσα και το θέαμα που αντίκρισα δεν ήταν χαρούμενο, αλλά υστερικό, θα έλεγα. Οι κόρες μου μάλωναν μεταξύ τους. Η Άννα κρατούσε ένα βιβλίο στα χέρια της και, μόλις με είδε, με κοίταξε με ένα ύφος, σαν να περιμένει να την δικαιώσω, όσο η Μαργκोट προσπαθούσε να της τραβήξει το βιβλίο από τα χέρια. Αμέσως, η Μαργκोट έτρεξε σε εμένα και άρχισε να κατηγορεί την Άννα πως της πήρε το βιβλίο χωρίς να την ρωτήσει και δεν της το δίνει πίσω. Και εγώ, μέσα στην αναταραχή, πήρα το μέρος της Μαργκोट, χωρίς καν να ακούσω την εκδοχή της Άννας, ενώ μπήκε μέσα και ο Πιμ, ο οποίος χωρίς να ενδιαφερθεί να μάθει τι συμβαίνει, πήρε κι αυτός το μέρος της Μαργκोट. Η Άννα άφησε το βιβλίο στο τραπέζι, και αμέσως βγήκε από το δωμάτιο βουρκωμένη. Κι όλα αυτά για ένα βιβλίο...

Αγαπώ τα παιδιά μου το ίδιο, όσο τίποτε άλλο στον κόσμο και νιώθω τον πόνο τους. Χαίρομαι όταν χαίρονται, γελάω όταν γελάνε, κλαίω όταν κλαίνει, πονάω όταν πονάνε. Όμως δεν ξέρω πώς να τους δείξω την αγάπη μου. Δεν αγαπώ κανένα παραπάνω από το άλλο, όμως πολλές φορές δεν καταφέρνω να κρατήσω τις ισορροπίες, κι έτσι πάντα καταλήγω να αδικώ ένα από τα δύο. Πήρα το μέρος της Μαργκोट, και δεν άκουσα καν τι είχε να πει η Άννα. Έχει κάθε λόγο να είναι θυμωμένη μαζί μου και εύχομαι να μπορούσα να πάρω τα λόγια μου πίσω, όμως τα λόγια πετάνε και δεν ξαναγυρνούν.

Η κατάσταση είναι πολύ δύσκολη αυτόν τον καιρό. Είμαστε όλοι μαζί κλεισμένοι σε ένα μικρό σπίτι, χωρίς να μπορούμε να βγούμε έξω, να τρέξουμε, να περπατήσουμε, να γελάσουμε, να αναπνεύσουμε, να ζήσουμε. Αντίθετα, είμαστε συνέχεια στο ίδιο μέρος και πέφτουμε ο ένας πάνω στον άλλο όπου κι αν πάμε, και αυτό δημιουργεί εντάσεις. Αν βγούμε έξω, παίζουμε με την ζωή μας. Και γιατί όλα αυτά; Για την καταγωγή μας, για κάτι που δεν επιλέξαμε ούτε μπορούμε και δε θέλουμε να αλλάξουμε!

Αυτές οι καταστάσεις μας έχουν επηρεάσει όλους, και εγώ η ίδια πλέον δεν σκέφτομαι πάντα καθαρά. Αυτό όμως δεν δικαιολογεί τις πράξεις μου. Είμαι μητέρα, κι έχω ευθύνη απέναντι στα παιδιά μου, να τα αγαπάω, να τα προστατεύω, να τα υποστηρίζω. Κι αν αποτύχω σε αυτό, έχω αποτύχει σε όλα. Ελπίζω η Άννα να με συγχωρέσει, για να μπορέσω να συγχωρέσω κι εγώ τον εαυτό μου. Αγαπώ την Άννα ό,τι κι αν κάνω, ό,τι κι αν πω, ό,τι κι αν συμβεί, είτε το πιστεύει, είτε όχι.

..... Κυριακίδης Σωκράτης, Β2

Σάββατο 7 Νοεμβρίου 1942

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Σήμερα είμαι πολύ εκνευρισμένη. Χθες τα κορίτσια είχαν αρχίσει για άλλη μια φορά να μαλώνουν. Από ό,τι φαίνεται, πάλι η Άννα είχε αρχίσει τα δικά της. Είχε πάρει το βιβλίο της Μαργκόντ, χωρίς καμία άδεια και δεν το έδινε πίσω. Μόλις της ζήτησα να το δώσει πάλι στην αδερφή της, ήρθε και ο πατέρας των κοριτσιών για να υποστηρίξει μαζί μου την Μαργκόντ. Μετά από λίγες φωνές, έδωσε πίσω το βιβλίο και έφυγε.

Δεν την αντέχω άλλο την Άννα. Με έχει κουράσει πλέον. Παρόλο που ήμαστε ήδη σε κακή κατάσταση, επειδή κρυβόμαστε από τους Ναζί, η Άννα κάνει την κατάσταση ακόμη χειρότερη δημιουργώντας φασαρίες. Νομίζει πως είναι πολύ μεγαλύτερη από την ηλικία που είναι. Είναι μόλις δεκατριών και μας συμπεριφέρεται λες και είναι σχεδόν ενήλικη. Μπορεί με την Άννα να μαλώνουμε συνέχεια και να μην έχουμε μεταξύ μας τις πιο καλές σχέσεις, αλλά δεν γνωρίζει το πόσο πολύ την αγαπάω και την σέβομαι. Δυστυχώς δεν νομίζω να νιώθει και αυτή το ίδιο που νιώθω και εγώ, αλλά για πάντα θα είναι η κόρη μου και θα την αγαπάω.

Αντιθέτως με την Μαργκόντ έχουμε αρκετά καλύτερες σχέσεις μεταξύ μας. Έχουμε παρόμοιο χαρακτήρα, είναι πιο ώριμη και πιο ήρεμη, καθώς είναι και η μεγαλύτερη από τις δύο. Παρόλα αυτά από ό,τι έχω μάθει, ο πόλεμος έχει χειροτερέψει, με τους Ναζί να εξαπλώνονται ακόμη πιο γρήγορα σε όλο τον κόσμο και την Ευρώπη. Είμαστε πολύ τυχεροί που δε βρισκόμαστε σε κάποιο στρατόπεδο συγκέντρωσης. Ευτυχώς έχουμε και τους φίλους μας να μας βοηθάνε καθημερινά, φέρνοντάς μας φαγητό και ό,τι άλλο χρειαζόμαστε...Τι μας ξημερώνει όμως αύριο;

..... Παπαδόπουλος Νικόλας, Β2

Σάββατο, 7 Νοεμβρίου 1942

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Σήμερα οι κόρες μου μάλωναν πόση ώρα για ένα βιβλίο! Δεν άντεξα, μετά από λίγο πήγα να τις χωρίσω. Όταν πήγα εκεί, δεν μπορούσα να βγάλω άκρη, η κάθε μια μου έλεγε κάτι διαφορετικό. Η Άννα έλεγε πως η Μάργκοτ της είχε υποσχεθεί να της το δώσει, αλλά αυτό το ενδεχόμενο δεν ήταν και πολύ πιθανό να είχε γίνει, διότι η Μάργκοτ αρνούταν πως το είχε πει. Στο τέλος μπήκε ο πατέρας των κοριτσιών και επέβαλε την τάξη. Έδωσε το βιβλίο στη Μάργκοτ κατευθείαν. Τότε η Άννα θύμωσε και έφυγε. Δεν μας μιλούσε για πολλές ώρες.

Καθόταν μόνη της στο ίδιο σημείο. Πιστεύω πως η Άννα είναι πολύ υπερβολική. Νευριάζω πολύ όταν κάνει έτσι, νομίζει ότι υπάρχει μόνο αυτή πάνω στον κόσμο αυτό, ενώ η Μαργκότ είναι πολύ πιο ήρεμη. Ό,τι και αν της πεις, το σέβεται και το ακούει. Αυτό το έχει αποδείξει σε όλους τους τσακωμούς της με την Άννα.

Παρόλο που η Άννα με νευριαζει πολυ κάποιες φορές, την αγαπώ όσο τίποτα και δεν θα ήθελα να τη χάσω ποτέ μου. Είναι μικρή ακομα και την δικαιολογώ, έχει περάσει πολλά πριν καν ενηλικιωθεί, ίσως για αυτό να είναι τόσο νευρική και ξεροκέφαλη αρκετές φορές.

Αυτά είχα να σου πω για σήμερα, ελπίζω να τελειώσει γρήγορα αυτή η δύσκολη κατάσταση που ζούμε και να βγούμε στον έξω κόσμο επιτέλους.

Με αγάπη
Έντιθ

.....Σπαθόπουλος Αλέξανδρος, Β2